

บันทึก

เรื่อง พื้นที่ความรู้ของผู้สมัครเข้าเป็นสมาชิกของคุรุสภาประเภทสมาชิกสมทบ
ตามพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๕๔๘

กระทรวงศึกษาธิการได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๒๐๔/๒๖๖๙๖ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๒๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กระทรวงศึกษาธิการได้รับรายงานจากคุรุสภา กรณีคุรุสภามีปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับพื้นที่ความรู้ของผู้สมัครเข้าเป็นสมาชิกของคุรุสภา ประเภทสมาชิกสมทบว่า ผู้สมัครจะต้องมีพื้นที่ความรู้ขั้นต่ำ เนื่องจากมาตรา ๑๖^๑ แห่งพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๕๔๘ บัญญัติว่า “ผู้ที่จะสมัครเป็นสมาชิกสมทบต้องมีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๓^๒ และมีพื้นที่ความรู้ตามมาตรา ๑๔ (๑)^๓ หรือมาตรา ๑๕^๔ แต่มีได้มีอาชีพเป็นครู

^๑พระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๕๔๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติครู (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๑

มาตรา ๑๖ ผู้ที่จะสมัครเป็นสมาชิกสมทบต้องมีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๓ และมีพื้นที่ความรู้ตามมาตรา ๑๔ (๑) หรือมาตรา ๑๕ แต่มีได้มีอาชีพเป็นครูตามเงื่อนไขในมาตรา ๑๔ (๒)

เมื่อสมาชิกสมทบผู้ใดมีอาชีพเป็นครูตามเงื่อนไขในมาตรา ๑๔ (๒) ให้สมาชิกผู้นั้นเป็นสมาชิกสามัญหรือสมาชิกวิสามัญ แล้วแต่กรณี และต้องแจ้งให้คุรุสภาทราบ

^๒พระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๕๔๘

มาตรา ๑๓ สมาชิกของคุรุสภาต้องมีคุณสมบัติดังนี้

(๑) ไม่เคยต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท

(๒) ไม่เป็นผู้มีกายทุพพลภาพ ไร้ความสามารถหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(๓) ไม่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี

(๔) ไม่เป็นผู้เคยถูกปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ

(๕) ไม่เป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว

(๖) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ

^๓พระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๕๔๘

มาตรา ๑๔ สมาชิกสามัญต้องมีพื้นที่ความรู้และอยู่ในเงื่อนไขดังนี้

(๑) ได้ประกาศนียบัตรวิชาครูหรือสำเร็จวิชาชั้นอุดมศึกษา และ

(๒) มีอาชีพเป็นครูสอนในสถานศึกษาที่อยู่ในความควบคุมของกระทรวงศึกษาธิการ หรือได้เคยมีอาชีพเป็นครูสอนในสถานศึกษาดังกล่าวแล้วเป็นเวลารวมกันไม่น้อยกว่าสี่ปี และออกจากตำแหน่งโดยไม่มีความผิด

เงื่อนไขในการมีอาชีพเป็นครูตาม (๒) จะต้องได้รับเงินเดือนเป็นประจำการเป็นครูสอนโดยได้รับค่าสอนคิดเป็นรายชั่วโมงหรือรายสัปดาห์ หรือได้รับเป็นรายเดือนแต่ได้รับเฉพาะเดือนที่มีการสอน ไม่ตลอดปี ไม่อยู่ในเงื่อนไขนี้

^๔พระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๕๕๕

ตามเงื่อนไขในมาตรา ๑๔ (๒) ...” ซึ่งพื้นความรู้ตามมาตรา ๑๔ (๑) คือการได้ประกาศนียบัตรวิชาครูหรือสำเร็จวิชาชั้นอุดมศึกษา ส่วนพื้นความรู้ตามมาตรา ๑๕ คือมีพื้นความรู้ในการเป็นครูตามกฎหมายว่าด้วยประถมศึกษาหรือกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์

กรณีที่เป็นปัญหาคือ พื้นความรู้ตามมาตรา ๑๕ ที่กำหนดว่าต้องมีพื้นความรู้ในการเป็นครูตามกฎหมายว่าด้วยประถมศึกษาหรือกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ นั้นเนื่องจากกฎกระทรวงกรรมการออกตามความในพระราชบัญญัติประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๔๗๘ ข้อ ๓๑ กำหนดว่า “ครูประชาบาลต้องมีวิทยฐานะ ดังนี้ ต้องเป็นผู้สอบไล่ได้ประกาศนียบัตรครู หรือสอบไล่ได้ชั้นมัธยมปีที่ ๓ ของกระทรวงธรรมการ หรือเป็นผู้มีวิทยฐานะอันรัฐมนตรีเห็นว่าเทียบเท่ากัน แต่ถ้าในเขตท้องที่ใดการศึกษามัธยมต้นยังไม่แพร่หลาย ก็ให้คณะกรรมการจังหวัดมีอำนาจกำหนดวิทยฐานะของครูน้อยเพียงสอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ สำหรับครูสอนเฉพาะวิชาชีพไม่จำเป็นต้องมีวิทยฐานะดังกล่าวไว้ในวรรคก่อน แต่ต้องมีความรู้ความสามารถในวิชาชีพที่ตนจะต้องสอนนั้น” และพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ.๒๔๙๗ มาตรา ๑๑ (๓) บัญญัติเกี่ยวกับวิทยฐานะของครูว่า “เป็นผู้ได้รับประกาศนียบัตรครู หรือสอบไล่ได้ชั้นมัธยมปีที่ ๖ ของกระทรวงศึกษาธิการ หรือเป็นผู้มีวิทยฐานะซึ่งกระทรวงศึกษาธิการรับรองว่าเทียบได้ไม่ต่ำกว่านั้น เว้นแต่ในกรณีซึ่งไม่อาจให้เป็นไปตามที่กำหนดนี้ได้ ก็ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดวิทยฐานะของครูเพียงสอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่าชั้นมัธยมปีที่ ๓ สำหรับครูสอนเฉพาะวิชาชีพหรือวิชาชีพอื่นไม่จำเป็นต้องมีวิทยฐานะที่กำหนดไว้ในวรรคก่อนแต่ต้องมีความรู้ความสามารถในวิชาชีพหรือวิชาชีพที่ตนจะสอนนั้น” ซึ่งในปัจจุบันพระราชบัญญัติประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๔๗๘ และพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ.๒๔๙๗ ทั้งสองฉบับนี้ได้ถูกยกเลิกแล้วโดยได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๓ แทนพระราชบัญญัติประถมศึกษาพุทธศักราช ๒๔๗๘ และพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.๒๕๒๕ แทนพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ.๒๔๙๗ ซึ่งปรากฏว่า ตามพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๐๓ มิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับพื้นความรู้ของผู้เป็นครูไว้ แต่ได้ไปกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ.๒๕๒๓ โดยในมาตรฐานกำหนดตำแหน่งข้าราชการครูสำหรับตำแหน่งครู ๑ กำหนดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งว่า ได้รับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา หรือได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพอื่นที่เทียบได้ไม่ต่ำกว่าประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ส่วนพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.๒๕๒๕ มีบทบัญญัติให้ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นครูต้องมีความรู้ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด ซึ่งรัฐมนตรีได้กำหนดระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยความรู้และประสบการณ์ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่ และความรู้ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ.๒๕๒๖ แล้ว แต่ระเบียบดังกล่าวได้กำหนดความรู้ของครูแต่ละประเภท และระดับโรงเรียนไว้แตกต่างกัน โดยอย่างน้อยครูโรงเรียนเอกชนต้องมีความรู้ภาษาไทยไม่ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ตามหลักสูตร

มาตรา ๑๕ สมาชิกวุฒิสภาต้องมีพื้นความรู้ในการเป็นครูตามกฎหมายว่าด้วยประถมศึกษาหรือกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ และจะต้องอยู่ในเงื่อนไขตามมาตรา ๑๔ (๒)

เมื่อสมาชิกวุฒิสภาได้มีพื้นความรู้ตามมาตรา ๑๔ (๑) ให้สมาชิกผู้นั้นเป็นสมาชิกสามัญและต้องแจ้งให้ครุสภาทราบ

ประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑

เนื่องจากกฎหมายที่เกี่ยวกับพื้นความรู้ของผู้ที่จะสมัครเป็นสมาชิกสมทบ เปลี่ยนแปลงไปดังกล่าวข้างต้นและกรณีดังกล่าวเกี่ยวข้องกับกฎหมายหลายฉบับ ดังนั้นเพื่อความถูกต้อง กระทรวงศึกษาธิการจึงใคร่ขอหาหรือว่า ผู้ที่จะสมัครเป็นสมาชิกของคุรุสภาประเภทสมาชิกสมทบตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๕๔๘จะต้องมีพื้นความรู้ในการเป็นครูชั้นใด ทั้งนี้ เพื่อจะได้ถือเป็นแนวปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวโดยมีผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานปลัดกระทรวง) และผู้แทนคุรุสภา (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า ตามปัญหาที่หารือนี้มีประเด็นที่ต้องพิจารณา คือ กรณีที่มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๕๔๘ได้บัญญัติให้ผู้สมัครเป็นสมาชิกของคุรุสภาประเภทสมาชิกสามัญ ต้องมีพื้นความรู้ในการเป็นครูตามกฎหมายว่าด้วยประถมศึกษาหรือกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ และในการพิจารณาผู้สมัครเข้าเป็นสมาชิกของคุรุสภาประเภทสมาชิกสามัญตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ก็ต้องพิจารณาพื้นความรู้ของผู้นั้นตามเกณฑ์ตามมาตรา ๑๕ นี้ด้วยแต่ในปัจจุบันปรากฏว่า กฎหมายว่าด้วยประถมศึกษาและกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้แตกต่างกันไปจากเดิมในขณะที่พระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๕๔๘ เริ่มใช้บังคับแล้ว การพิจารณาพื้นความรู้ตามความในมาตรา ๑๕ นี้จะยึดถือความรู้ชั้นใดเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ซึ่งในปัญหาดังกล่าว คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) เห็นสมควรแยกพิจารณาเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. กรณีพื้นความรู้ตามกฎหมายว่าด้วยประถมศึกษา

กฎหมายว่าด้วยประถมศึกษาที่ใช้บังคับในขณะที่มีการตราพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๕๔๘ คือ พระราชบัญญัติประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๓๘ ซึ่งในขณะนั้นมาตรา ๓๖ ของพระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติให้มีการกำหนดวิทยฐานะของครูโรงเรียนประชาบาลไว้ โดยกฎกระทรวง ซึ่งปรากฏว่าได้มีการกำหนดรายละเอียดในเรื่องวิทยฐานะของครูประชาบาลไว้ในข้อ ๓๑ ของกฎกระทรวงกรรมการออกตามความในพระราชบัญญัติประถมศึกษา พุทธศักราช

“พระราชบัญญัติประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๓๘

มาตรา ๓๖ นายอำเภอเป็นผู้ตั้งและถอนครูโรงเรียนประชาบาลด้วยความเห็นชอบของข้าหลวงประจำจังหวัด

คุณสมบัติและวิทยฐานะของครูให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

๖กฎกระทรวงกรรมการออกตามความในพระราชบัญญัติประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๓๘

(ฉบับที่ ๒)

ข้อ ๓๑ ครูประชาบาลต้องมีวิทยฐานะและอายุ ดังนี้

๑ล๑

๑ล๑

๒. ครุน้อย

(ก) ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๕ ปีบริบูรณ์ และ

๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๒) ในปัจจุบันพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ถูกยกเลิกและมีการตราพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๓ ขึ้นใช้บังคับแทน แต่ในพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๓ นี้ มิได้บัญญัติให้มีการกำหนดวิทยฐานะหรือพื้นความรู้ในการเป็นครูไว้อีก เมื่อเป็นเช่นนี้จึงต้องถือว่า กรณีที่มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๔๘๘ ได้บัญญัติเกี่ยวกับพื้นความรู้ในการเป็นครูตามกฎหมายว่าด้วยประถมศึกษา ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ข้อหนึ่งสำหรับการพิจารณาผู้สมัครเป็นสมาชิกของคุรุสภาประเภทสมาชิกวิสามัญและประเภทสมาชิกสมทบ นั้น เป็นอันสิ้นผลบังคับแล้ว ฉะนั้น การพิจารณาผู้สมัครเป็นสมาชิกของคุรุสภาประเภทดังกล่าวจึงไม่ต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ในข้อนี้ต่อไป

๒. กรณีพื้นความรู้ตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์

กฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ที่ใช้บังคับในขณะที่มีการตราพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๔๘๘ คือ พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พุทธศักราช ๒๔๗๙ ซึ่งได้กำหนดวิทยฐานะและพื้นความรู้ในการเป็นครูไว้ในมาตรา ๑๐^๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ต่อมาพระราชบัญญัตินี้ได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ.๒๔๙๗ และต่อมาก็ได้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ.๒๔๙๗ และใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.๒๕๒๕ แทน อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่าพื้นความรู้ในการเป็นครูโรงเรียนราษฎร์ (โรงเรียนเอกชนตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.๒๕๒๕) นั้น ก็ยังคงมีบัญญัติไว้ต่อเนื่องตลอดมา โดยมีการปรับปรุงคุณวุฒิให้สูงขึ้น ซึ่งในปัจจุบันพื้นความรู้ในการเป็นครูดังกล่าว มีการกำหนดไว้โดยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดความรู้และประสบการณ์ของผู้ขอรับ

(ข) ต้องเป็นผู้สอบไล่ได้ประกาศนียบัตรครู หรือสอบไล่ได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของกระทรวงธรรมการ หรือเป็นผู้มีวิทยฐานะอันรัฐมนตรีเห็นว่าเทียบเท่ากัน แต่ถ้าในเขตท้องที่ใด การศึกษามัธยมต้นยังไม่แพร่หลาย ก็ให้คณะกรรมการจังหวัดมีอำนาจกำหนดวิทยฐานะของครูน้อยเพียงสอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

สำหรับครูสอนเฉพาะวิชาชีพ ไม่จำเป็นต้องมีวิทยฐานะดังกล่าวในวรรคก่อน แต่ต้องมีความรู้ความสามารถในวิชาอาชีพที่ตนจะต้องสอนนั้น

^๗พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พุทธศักราช ๒๔๗๙

มาตรา ๑๐ บุคคลจะเป็นครูในโรงเรียนได้ต่อเมื่อได้รับใบอนุญาตจากข้าหลวงประจำจังหวัดแล้ว

ใบอนุญาตนั้นจะออกให้เมื่อปรากฏว่า

๑.ล๑

๑.ล๑

(๓) ผู้ขอได้รับประกาศนียบัตรครู หรือสอบไล่ได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของกระทรวงธรรมการ หรือเป็นผู้มีวิทยฐานะอันรัฐมนตรีเห็นว่าเทียบเท่ากันเป็นอย่างต่ำ แต่ถ้าเขตท้องที่ใดการศึกษามัธยมต้นยังไม่แพร่หลาย ก็ให้คณะกรรมการจังหวัดมีอำนาจกำหนดวิทยฐานะของครูเพียงได้ไม่ต่ำกว่าสอบไล่ได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

สำหรับครูสอนเฉพาะวิชาอาชีพ ไม่จำเป็นต้องมีวิทยฐานะดังกล่าวในวรรคก่อน แต่ต้องมีความรู้ความสามารถในวิชาชีพที่ตนจะต้องสอนนั้น

(๔) ผู้ขอมีความรู้ภาษาไทยตามที่จะได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่ และความรู้ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๒๖ อันเป็นระเบียบที่ออกตามความในมาตรา ๖ มาตรา ๓๕ (๒) และมาตรา ๔๐ (๔)^๔ แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๒๕ ฉะนั้น การพิจารณาพินิจความรู้ในการเป็นครูตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติครู พ.ศ. ๒๕๔๘ นั้น จึงย่อมพิจารณาจากหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดในระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการดังกล่าวได้ต่อไป

กล่าวโดยสรุป การพิจารณาผู้สมัครเป็นสมาชิกของคุรุสภาประเภทสมาชิกสมทบซึ่งมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๕๔๘ ได้บัญญัติให้มีพินิจความรู้ตามมาตรา ๑๕ คือ มีพินิจความรู้ในการเป็นครูตามกฎหมายว่าด้วยประถมศึกษาหรือกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ นั้น ในขณะนั้นการพิจารณาพินิจความรู้ในการเป็นครูตามบทบัญญัติดังกล่าว จึงต้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์ทั้งหมดที่กำหนดไว้ในข้อต่าง ๆ ของระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดความรู้และประสบการณ์ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่ และความรู้ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๒๖ ประกอบกัน

(ลงชื่อ) อมร จันทรสมบูรณ์

(นายอมร จันทรสมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๓๐

“พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๒๕

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นหรือออกระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๓๕ ผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่ ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

๑ล๑

๑ล๑

(๒) มีความรู้และประสบการณ์ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

๑ล๑

๑ล๑

มาตรา ๔๐ ผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครู ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

๑ล๑

๑ล๑

(๔) มีความรู้ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

๑ล๑

๑ล๑